Louise Penny

Împărăția orbilor

Traducere din limba engleză de Luminița Gavrilă

TREI

Capitolul 1

Armand Gamache reduse viteza la ralanti, apoi opri mașina pe drumul secundar acoperit de zăpadă.

Aici e, își zise în sinea lui. Porni din nou și conduse printre pinii înalți până ajunse în luminiș.

Parcă mașina și rămase în căldura din habitaclu, privind peisajul înghețat. Fulgii de zăpadă aterizau pe parbriz și se topeau imediat ce ajungeau pe geam. Acum ningea mai tare, estompând ușor peisajul ce i se dezvăluia. Gamache se uită la scrisoarea pe care o primise în ajun, deschisă pe scaunul din dreapta.

După ce își puse ochelarii de citit, se frecă pe față și o citi din nou. Era o invitație — sau cel puțin așa părea — în acest loc izolat.

Opri motorul, dar nu coborî din mașină.

Nu putea spune că era îngrijorat. Era mai mult nedumerit decât neliniștit.

Totuși, situația era destul de ciudată ca să declanșeze un mic semnal de alarmă în el. Nu o sirenă, cel puțin deocamdată. Dar era în gardă.

Armand Gamache nu era timid din fire, dar era un om prudent. Altfel cum ar fi supraviețuit în eșaloanele

superioare ale Sûreté du Québec? Mare minune dacă ar fi reușit.

Se baza pe gândirea rațională, dar și pe instinctul său, în care avea încredere.

Și ce îi spuneau ele acum?

Că era cu siguranță o situație absolut ciudată. *Bine*, își zise zâmbind, *asta ar putea să mi-o spună și nepoții mei.*

Scoase telefonul și formă numărul, apoi ascultă cum sună o dată, de două ori, înainte să i se răspundă.

— *Salut, ma belle!*[1] Am ajuns, spuse el.

Era o convenție între Armand și soția lui, Reine-Marie: iarna, când ningea, se sunau unul pe altul când ajungeau la destinație.

— Cum a fost drumul? În Three Pines ninge din ce în ce mai tare.

— Și aici. Dar s-a circulat bine.

— Unde ești? Cum e locul ăla, Armand?

— Nu știu cum să ți-l descriu.

Dar a încercat.

Avea în fața lui ceva ce altădată fusese „acasă“ pentru cineva. Apoi o simplă casă. Iar acum era o clădire oarecare. Și nici asta pentru foarte mult timp.

— E o fermă veche. Dar pare abandonată.

— Ești sigur că ai ajuns unde trebuie? Ții minte când a trebuit să mă iei de-acasă de la fratele meu, dar te-ai dus la un alt frate? O țineai una și bună că eu eram acolo.

— Asta s-a întâmplat cu ani în urmă. Plus că în Ste-Angélique toate casele arătau identic, la fel și cei 157 de frați ai tăi, sincer. Oricum, el nu prea mă avea la inimă, credeam că era doar o manevră ca să scape de mine și să te las în pace.

---

1 Salut, frumoasa mea! (în lb. fr., în orig.) *(N.t.)*

— Poți să-l învinuiești? Bătuseși la altă ușă. Tocmai tu, ditamai detectivul.

Armand izbucni în râs. Episodul se întâmplase cu zeci de ani în urmă, pe vremea când abia începuse să o curteze. Familia lui Reine-Marie, văzând cât de mult îl iubea ea și, mai ales, cât de mult o iubea el, se îmbunase.

— Am ajuns unde trebuie. Mai e o mașină.

Vehiculul era acoperit de un strat subțire de zăpadă. *A ajuns de vreo jumătate de oră. Nu mai mult*, deduse el. Apoi întoarse privirea spre fermă.

— Nu mai locuiește nimeni aici de ceva timp.

O casă nu ajungea în halul ăsta peste noapte. Era nevoie de ani de neglijență.

Acum era puțin mai mult decât un maldăr de materiale.

Obloanele stăteau strâmbe, iar balustrada de lemn putrezise și se desprinsese de scara înclinată. Una dintre ferestrele de la etaj era acoperită cu placaj și Gamache avea impresia că ferma îi făcea cu ochiul. De parcă ar fi știut un lucru pe care el nu îl știa.

Întinse gâtul să se uite mai bine. Oare casa era cumva ușor înclinată? Sau era doar un efect al imaginației lui, influențată de una dintre povestioarele lui Honoré?

A fost odată un om strâmb care a găsit un ban strâmb lângă un gard strâmb,

El a cumpărat o pisică strâmbă care a prins un șoarece strâmb,

Și locuiau cu toții într-o căsuță strâmbă.

Avea în față o casă strâmbă. Și Armand Gamache se întrebă dacă înăuntru va găsi un omuleț strâmb.

După ce își luă rămas-bun de la Reine-Marie, se uită din nou la cealaltă mașină parcată în curte și la plăcuța

de înmatriculare pe care apărea deviza Québecului: *JE ME SOUVIENS*.

Îmi amintesc.

De fiecare dată când închidea ochii, ca acum, imaginile îi veneau în minte instantaneu. La fel de vii și de intense ca atunci când se întâmplase. Și nu doar ziua aceea din vara anului trecut, când razele piezișe ale soarelui dansaseră pe mâinile lui pătate de sânge.

Revedea toate zilele. Și toate nopțile. Tot sângele. Al său și al celorlalți. Oameni cărora le salvase viața. Și oameni cărora le-o curmase.

Dar pentru a-și păstra rațiunea, umanitatea, echilibrul, trebuia să-și amintească și evenimentele fericite.

O avea pe Reine-Marie. Aveau un fiu și o fiică. Acum, și nepoți.

Refugiul din Three Pines. Momentele tihnite cu prietenii. Sărbătorile pline de veselie.

De curând, tatăl unui bun prieten murise după ani întregi în care suferise de demență. În ultimul lui an de viață nu-și mai recunoștea prietenii și nici familia. Era amabil cu toți, dar le zâmbea doar unora. Celor pe care îi iubea. Îi recunoștea instinctiv și îi păstra la adăpost, nu în mintea sa rănită, ci în inima lui.

Inima avea o memorie mai bună decât mintea. Dar ce păstrau oamenii în inima lor? Asta era întrebarea.

Inspectorul-șef Gamache cunoștea destui oameni a căror inimă era roasă de ură.

Se uită la casa strâmbă din fața lui și se întrebă oare ce amintire o rodea.

După ce memoră din instinct numărul de pe plăcuța de înmatriculare a mașinii, se uită prin curte.

Ici-colo, mormane mari de zăpadă sub care, presupunea Gamache, zăceau mașini ruginite. O camionetă

dezmembrată. Un tractor vechi, acum abandonat. Și ceva ce semăna cu un tanc, dar care probabil era un rezervor vechi de benzină.

Sau cel puțin așa spera.

Își trase căciula pe cap și se pregăti să-și pună mănușile, dar după un moment de ezitare luă din nou scrisoarea în mână. Nu era cine știe ce. Vreo două fraze laconice, nimic mai mult.

Departe de a fi amenințătoare, era comică de-a binelea dacă n-ar fi fost scrisă de un mort.

Era de la un notar care îi cerea, aproape îl soma pe Gamache, să se prezinte la 10 dimineața la această fermă izolată. La ora 10 fix. Vă rog. Să nu întârziați. *Merci*.

Gamache îl căutase în baza de date a Camerei notarilor din Québec.

Maître Laurence Mercier.

Mort de cancer în urmă cu șase luni.

Și totuși… O scrisoare de la el.

Fără adresă de e-mail, fără adresă de retur. Doar un număr de telefon la care Armand sunase, dar nu-i răspunsese nimeni.

Fusese tentat să îl caute pe *maître* Laurence Mercier în baza de date a Sûreté du Québec, dar renunțase. Nu pentru că ar fi fost *persona non grata* la Sûreté. Nici chiar așa. Dar, după ce fusese suspendat până la încheierea anchetei asupra evenimentelor din vara trecută, trebuia să cearnă bine favorurile pe care le cerea colegilor. Chiar și lui Jean Guy Beauvoir. Adjunctul său. Ginerele său.

Gamache se uită încă o dată la casa odinioară solidă și zâmbi. Ciudat, dar îi era cumva simpatică, parcă i-ar fi fost rudă.

Uneori lucrurile se strică pe neașteptate Și asta nu reflectă neapărat cât de mult au fost apreciate.

Împături scrisoarea și o strecură în buzunarul de la piept. Chiar când să coboare din mașină, îi sună telefonul.

Gamache se uită la ecran și văzu numărul. Îi dispăru orice urmă de amuzament.

Să îndrăznească să răspundă?

Sau nu?

În timp ce telefonul continua să sune, se uită prin parbriz la lumea care i se părea imperfectă prin vălul de ninsoare ce se întețea.

Se întreba dacă pe viitor, când va vedea o fermă veche, va auzi atingerea ușoară a fulgilor de zăpadă sau va simți mirosul de lână udă, îi va reveni în memorie această clipă. Și dacă da, cum și-o va aminti. Cu o senzație de ușurare sau de groază?

— *Oui, allô?*

Bărbatul stătea lângă fereastră, încercând să distingă ce se întâmplă afară.

În ciuda stratului de gheață de pe geam, care deforma imaginea, văzuse mașina sosind și așteptase cu nerăbdare ca bărbatul să parcheze, dar constatase apoi că acesta rămăsese în mașină.

După un minut, nou-venitul coborâse din mașină, dar nu se îndreptase spre casă. Rămăsese în picioare lângă mașină, cu telefonul mobil la ureche.

Primul dintre *les invités*[1].

Omul îl recunoscuse, bineînțeles. Cine nu l-ar fi recunoscut? Îl văzuse adesea, dar numai la știrile de la televizor. Niciodată în persoană.

Și avusese serioase îndoieli că va veni.

[1] *Invitații* (în lb. fr., în orig.) *(N.t.)*

Armand Gamache. Fostul șef al serviciului Omoruri. Inspector-șef la Sûreté du Québec, actualmente suspendat din funcție.

Simți un ușor freamăt de încântare. Armand Gamache era, în felul său, o celebritate. Un bărbat extrem de respectat și deopotrivă hulit. În presă, unii îl considerau erou, alții, un ticălos. Personificarea a tot ce era mai rău în poliție. Sau ce era mai bun. Unul care abuza de putere. Sau un lider îndrăzneț, gata să-și sacrifice propria reputație, poate chiar mai mult, pentru binele comun.

Dispus să facă ceea ce nimeni altcineva nu voia să facă. Sau nu putea.

Prin ninsoare și geamul care deforma ușor, văzu un bărbat de aproape 60 de ani. Înalt, de peste 1,80 metri și impunător. Canadiana îl făcea să pară robust, dar oricine purta o canadiană arăta așa. Fața, deși nu era buhăită, arăta trecerea anilor. Cu riduri în jurul ochilor. Chiar în timp ce îl privea, între sprâncenele lui Gamache se formară două cute adânci.

Nu se pricepea să descifreze expresiile de pe chipurile oamenilor. Observa cutele, dar nu știa să le interpreteze. Se gândi că Gamache era furios, dar poate că era doar concentrat. Sau surprins. Poate chiar bucuros.

Dar se îndoia.

Acum ningea mai tare, însă Gamache nu-și pusese mănușile. Îi căzuseră când coborâse din mașină. Majoritatea locuitorilor din Québec își pierdeau mănușile și chiar căciulile așa. Le ținea pe genunchi în mașină și uitau de ele când coborau. Primăvara, pământul era presărat cu rahat de câine, râme, dar și cu mănuși și fesuri ude.

În ninsoarea care cădea, Armand Gamache stătea cu o mână dezgolită dusă la ureche. Ținea telefonul și asculta cu atenție.

Când îi venise rândul să vorbească, Gamache lăsase capul în jos. I se albiseră încheieturile degetelor de tare ce strângea telefonul sau poate din cauza frigului. Apoi, îndepărtându-se câțiva pași de mașină, se întorsese cu spatele spre rafalele de ninsoare și începuse să vorbească.

Omul de la fereastră nu auzea ce spune, dar, la un moment dat, o frază purtată de o rafală de vânt traversă curtea înzăpezită, pe lângă obiecte altădată prețuite. Și ajunse în casa altădată prețuită și ea.

— O să-ți pară rău.

Apoi o mișcare atrase atenția bărbatului care privea. În curte intra o altă mașină.

Al doilea dintre *les invités*.

Capitolul 2

— Armand?

Zâmbetul de recunoaștere și ușurare îngheță pe buzele femeii când îi văzu expresia de pe chip.

Gamache se întorsese spre ea cu o mișcare aproape brutală. Era încordat, în alertă. Parcă se pregătea de atac.

Femeia se pricepea să citească expresiile faciale și limbajul corporal, dar de data asta nu știa cum să interpreteze expresia de pe chipul lui. Doar ca pe cea a unei emoții foarte evidente.

Surpriză.

Dar nu doar atât. A mai fost ceva.

Apoi a dispărut. S-a relaxat. Sub ochii ei, Armand a mai rostit un ultim cuvânt în telefon, apoi a apăsat cu degetul pe ecran și a băgat telefonul în buzunar.

Ultima expresie care a traversat acel chip familiar înainte să-și recapete complet strălucirea politeții a surprins-o și mai mult.

Vinovăție.

Apoi a apărut zâmbetul.

— Pentru Dumnezeu, Myrna. Ce faci aici?

Armand încerca să-și corecteze zâmbetul, dar nu fără efort. Își simțea fața amorțită, aproape înghețată.

Nu voia să afișeze un zâmbet idiot, exagerat. Să se trădeze în fața acestei femei foarte perspicace, care îi era și vecină.

Psiholoagă la pensie, Myrna Landers era proprietara librăriei din Three Pines și bună prietenă cu Reine-Marie și cu Armand.

El bănuia că Myrna observase și înțelesese reacția lui inițială, dar probabil nu intuise motivul din spatele ei. Și nici nu ghicise cu cine vorbea la telefon.

Fusese absorbit de conversație. De alegerea cuvintelor. Atent la ce îi spunea interlocutorul. Și la tonul vocii lui. La modulația propriei voci. De aceea Myrna reușise să se apropie fără s-o simtă.

Sigur, era o prietenă. Dar la fel de bine ar fi putut să nu fie.

În calitate de cadet la Academia de Poliție, apoi ca agent al Sûreté, inspector, șef al serviciului Omoruri și apoi ca șef al poliției, Gamache trebuise să fie mereu în gardă. Învățase să fie mereu în gardă, așa încât această stare devenise pentru el o a doua natură. Sau mai degrabă prima natură.

Nu că își trăia viața așteptându-se mereu să se întâmple ceva rău. Pur și simplu, vigilența devenise o parte din ființa lui, așa cum era culoarea ochilor. Sau cicatricile pe care le avea.

Pe de o parte, efect al ADN-ului, pe de altă parte, o consecință a experiențelor lui de viață.

Armand știa că fusese luat prin surprindere nu pentru că lăsase garda jos. Dimpotrivă, o ținuse atât de sus și atât de strâns, încât pentru câteva minute cruciale nimic nu reușise să ajungă la el. Nu auzise mașina apropiindu-se. Nu auzise pașii ușori pe zăpadă.

Gamache, care nu era un om temător, simți o ușoară neliniște. De data asta, consecințele fuseseră inofensive. Dar data viitoare?

Amenințarea nu trebuie neapărat să fie de dimensiuni catastrofice. Dacă ar fi, n-ai avea cum s-o ratezi. Ea constă aproape întotdeauna într-un detaliu mărunt.

Un semnal pe care nu-l prinzi sau îl înțelegi greșit. Un unghi mort. Un moment de neatenție. O concentrare atât de intensă, încât totul în jur se estompează. O falsă supoziție luată drept realitate.

Și pe urmă…

— Te simți bine? întrebă Myrna Landers când Armand se apropie și o sărută pe obraji.

— Da, sunt bine.

Myrna îi simți obrazul rece și umed, acolo unde aterizaseră câțiva fulgi de zăpadă înainte să se topească. Și tensiunea care mocnea dincolo de aparenta jovialitate a bărbatului.

Zâmbetul lui Armand desena linii adânci în colțul ochilor săi căprui. Dar ochii nu zâmbeau, rămâneau pătrunzători, precauți. Vigilenți. Totuși, căldura încă era acolo.

— Bine, repetă el.

În ciuda neliniștii ei, Myrna zâmbi.

Amândoi înțelegeau acest cod. Era o aluzie la vecina lor din Three Pines. Ruth Zardo. O poetă talentată. Una dintre cele mai distinse din țară. Însă talentul ei venise la pachet cu o doză generoasă de nebunie. Numele Ruth Zardo era rostit cu admirație și groază în egală măsură. Parcă evoca o creatură magică, creativă și totodată distructivă.

Ultimul volum de poezii al lui Ruth se intitula *Sunt BINE*. Frumos titlu, până îți dădeai seama, adesea prea târziu, că B.I.N.E. însemna „Bulversat, Instabil, Nevrotic, Egoist".

Da, Ruth Zardo era în multe feluri. Din fericire pentru ei, în acel moment era absentă.

Armand se aplecă și culese din zăpadă mănușile care căzuseră de pe genunchii Myrnei. Le scutură lovindu-le de canadiana sa, după care i le dădu înapoi. Apoi, dându-și seama că și le pierduse și el, se întoarse la mașină și le găsi aproape îngropate sub un strat de zăpadă proaspătă.

Bărbatul observa toate acestea de la adăpostul relativ al casei.

Nu o întâlnise niciodată pe femeia care tocmai sosise, dar deja n-o plăcea. Era de culoare, corpolentă, dar mai ales era femeie. Niciuna dintre aceste calități nu i se părea atrăgătoare. Mai rău, Myrna Landers venise cu cinci minute mai târziu și, în loc să se grăbească să intre, cerându-și scuze, stătea liniștită la palavre. De parcă el nu îi aștepta. De parcă nu le spusese foarte clar ora întâlnirii.

Le spusese.

Totuși, faptul că venise și ea la întâlnire îi mai atenua iritarea.

Îi urmărea cu atenție pe cei doi. Pentru el, era un joc. Să observe. Să încerce să ghicească ce se pregăteau oamenii să facă.

Se înșela aproape de fiecare dată.

Myrna și Armand scoaseră scrisorile din buzunare și le comparară.

Erau identice.

— E puțin neobișnuit, nu ți se pare? zise ea uitându-se în jur.

Armand clătină din cap și îi urmări privirea până la casa dărăpănată.

— Îi cunoști pe oamenii ăștia?

— Care oameni?

— Pe cei care locuiesc aici. Sau care locuiau.

— Nu. Tu?

— *Non*. N-am nici cea mai vagă idee cine sunt și de ce ne aflăm aici.

— Am sunat la numărul de telefon, dar n-a răspuns nimeni. Imposibil să iei legătura cu acest Laurence Mercier. E notar. Îl cunoști?

— *Non*. Dar știu un lucru.

— Care? întrebă Myrna, simțind că urma să i se comunice un lucru neplăcut.

— A murit acum șase luni. De cancer.

— Atunci ce…

Nu știu ce să spună mai departe, așa că tăcu. Se uită spre casă, apoi se întoarse spre Armand. Era aproape la fel de înaltă ca el și, cu toate că și pe ea canadiana o făcea masivă, în cazul ei nu era o iluzie.

— Știai că tipul care ți-a trimis scrisoarea e mort de-acum câteva luni și totuși ai venit, spuse ea. De ce?

— Din simplă curiozitate. Tu?

— Păi, eu n-am știut că e mort.

— Dar ți-ai dat seama că e ceva ciudat. Ce te-a făcut să vii?

— La fel. Curiozitatea. Ce lucru rău ni se poate întâmpla?

Era o remarcă stupidă, chiar și Myrna își dădea seama.

— Dacă auzim muzică de orgă, fugim. Bine, Armand?

Armand începu să râdă. Sigur, el știa care era cel mai rău lucru ce se putea întâmpla. De sute de ori îngenunchease lângă el.

Myrna lăsă capul pe spate ca să se uite la acoperișul care mai avea puțin și ceda sub greutatea zăpezii acumulate de luni întregi. Observă ferestrele crăpate și geamurile

lipsă, clipind des din cauza fulgilor mari, ușori care îi cădeau neîncetat pe față și în ochi.

— Nu e periculos, nu?

— Mă îndoiesc.

— Te îndoiești? întrebă ea făcând ochii mari. Înseamnă că e posibil?

— Cred că singurul pericol e casa, nu ocupantul ei, răspunse Armand făcând un gest cu capul spre acoperișul lăsat și pereții înclinați.

Se îndreptară spre casă și, când Armand puse piciorul pe prima treaptă, aceasta cedă sub greutatea lui. Armand ridică din sprâncene, iar Myrna zâmbi.

— Cred că problema e numărul de croasante pe care le mănânci, nu lemnul putrezit, spuse Myrna, și el râse.

— Sunt de acord cu tine.

Se opri puțin, uitându-se la trepte, apoi la casă.

— Nu ești sigur că nu e periculos, așa e? Casa sau cine e înăuntru.

— *Non*, nu sunt sigur. Ai vrea să aștepți aici?

Da, se gândi ea.

— Nu, răspunse și intră după el.

— *Maître* Mercier, se prezentă bărbatul venind spre ei cu mâna întinsă.

— *Bonjour*, răspunse Gamache, care intrase primul. Armand Gamache.

Evaluă rapid locul, începând cu bărbatul.

Scund, slăbuț, caucazian. În jur de 45 de ani.

Viu.

În casă, curentul fusese tăiat, ca și căldura, așa încât aerul era rece și stătut. Parcă erai într-o cameră frigorifică.

Notarul rămăsese cu paltonul pe el și Armand observă că era murdar pe alocuri. Ca și al lui Armand, de

altfel. În Québec, iarna era practic imposibil să urci sau să cobori din mașină fără să te alegi cu urme de zloată și sare.

Însă paltonul lui *maître* Mercier nu era doar murdar. Era pătat și uzat.

Avea un aer neîngrijit. Asemenea veșmintelor sale, bărbatul părea uzat și epuizat. Dar, în același timp, afișa o demnitate vecină cu aroganța.

— Myrna Landers, spuse femeia înaintând și întinzându-i mâna.

Maître Mercier i-o luă, dar îi dădu drumul repede. Mai degrabă un simplu contact decât o strângere de mână.

Gamache observă la Myrna o ușoară schimbare de atitudine. Nu mai era temătoare și se uita la gazda lor cu un fel de milă.

Unele creaturi aveau de la natură capacitatea de a stârni această reacție. Deși nu dispuneau de carapace, o mușcătură veninoasă sau abilitatea de a zbura ori măcar de a alerga, posedau o armă la fel de puternică.

Arătau atât de neajutorate și vulnerabile, încât nici nu-ți trecea prin cap că puteau fi periculoase. Unii chiar le adoptau, le protejau, le hrăneau, le ofereau adăpost.

Și aproape întotdeauna regretau.

Era prematur să se pronunțe dacă *maître* Mercier se număra printre aceste creaturi, dar avea acest efect până și asupra Myrnei Landers, o femeie experimentată și perspicace.

Chiar și asupra lui, trebui să recunoască Gamache. În prezența acestui omuleț trist simțea că începe să coboare garda.

Dar n-o coborî de tot.

Gamache își scoase fesul și, netezindu-și părul grizonant, se uită în jur.

La fel ca în multe alte ferme, ușa de la intrare se deschidea direct în bucătărie. Aici nu se schimbase nimic din anii 1960. Poate chiar 1950. Dulapurile erau din placaj vopsit într-un albastru viu — ca albăstrelele —, tejgheaua galbenă laminată era ciobită, iar podeaua, acoperită cu linoleum zgâriat.

Toate obiectele de valoare fuseseră luate. Aparatura electrocasnică dispăruse și pereții erau goi: doar deasupra chiuvetei rămăsese un ceas verde-mentă, care se oprise de multă vreme.

O clipă își imagină camera așa cum fusese cândva. Luminoasă. Nu nouă, dar curată și îngrijită. Cu oameni mișcându-se prin ea, pregătind masa de Ziua Recunoștinței sau de Crăciun. Copii fugărindu-se ca niște mânji sălbatici în timp ce părinții încercau în zadar să-i potolească.

Observă niște linii trase cu creionul pe cadrul ușii. Genul de linii care marcau înălțimea pe măsură ce creșteau copiii. Înainte să se oprească timpul.

Da, camera asta, casa asta a fost plină de viață altădată. Plină de veselie.

Se întoarse din nou spre gazda lor. Notarul care exista și nu exista.

Locuise în casa asta? Fusese cândva vesel și fericit? În orice caz, nu mai păstra nicio urmă din cel de atunci. Dispăruse cu totul.

Maître Mercier făcu un semn spre masa din bucătărie, invitându-i să se așeze, iar ei se conformară.

— Înainte să începem, aș vrea să semnați asta.

Mercier împinse o foaie de hârtie spre Gamache.

Armand se lăsă pe speteaza scaunului, îndepărtându-se de hârtie:

— Mai întâi, aș vrea să știu cine sunteți și de ce ne aflăm aici.

— Și eu la fel, adăugă Myrna.

— Fiecare lucru la timpul cuvenit, spuse Mercier.

Era o replică ciudată, o expresie formală și totodată învechită, care respingea fără drept de apel cererea lor. Cererea rezonabilă a unor oameni care nu erau obligați să fie acolo.

Mercier arăta și vorbea ca un personaj dintr-o carte de Dickens. Dar nu personajul principal. Gamache se întrebă dacă Myrna avea aceeași impresie.

Notarul puse un stilou pe foaia de hârtie și, cu un semn din cap, îl invită pe Gamache să semneze. Acesta nici nu se clinti.

— Ascultă, domnule dragă, începu Myrna punând mâna ei mare pe cea a lui Mercier, pe care o simți tresărind.

Avea o voce calmă, caldă și clară.

— Ori ne spui acum de ce ne-ai chemat, ori eu plec. Și presupun că nu asta îți dorești.

Gamache împinse foaia de hârtie înspre notar.

Myrna îl bătu pe Mercier pe dosul mâinii și acesta se uită la ea.

— Și-acum, continuă ea, poți să ne explici cum de-ai înviat din morți?

Mercier o privi de parcă ea era cea nebună, apoi întoarse ochii spre fereastră. Gamache și Myrna își îndreptară și ei privirile în aceeași direcție.

Venise încă o mașină în curte. O camionetă. Din ea coborî un tânăr căruia îi căzură mănușile în zăpadă. Dar se aplecă repede și le culese de pe jos.

Armand și Myrna se uitară unul la altul.

Nou-sositul purta un fes lung, cu dungi albe și roșii. Era atât de lung, încât, când tânărul se îndepărtă de mașină, vârful conic al fesului, care se termina cu un ciucure, îi cobora pe spate și se târa prin zăpadă.

Observând ce se petrece, tânărul ridică vârful fesului, îl înfășură în jurul gâtului ca pe un fular, după care îl aruncă peste umăr cu atâta dezinvoltură, încât Myrna se trezi zâmbind.

Pe cât de lipsită de vlagă era gazda lor, decedatul Mercier, pe atât de plin de viață era tânărul necunoscut.

Dr. Seuss[1], faceți cunoștință cu Charles Dickens.

Cotoiul cu pălărioi urma să intre în Casa umbrelor.

Se auzi un ciocănit în ușă, apoi intră. Uitându-se în jurul lui, privirea i se opri asupra lui Gamache, care se ridicase în picioare.

— *Allô, bonjour*, spuse jovial tânărul. *Monsieur* Mercier?

Întinse mâna spre Gamache și acesta făcu la fel.

— *Non*. Eu sunt Armand Gamache.

Își strânseră mâinile. Mâna tânărului era puternică și palma bătătorită. Strângerea, fermă și cordială. Sigură, dar nu forțată.

— Benedict Pouliot. *Salut*. Sper că n-am întârziat. S-a circulat groaznic pe pod.

— Dumnealui este *maître* Mercier, îl prezentă Armand dându-se la o parte și arătându-i-l pe notar.

— Bună ziua, domnule, răspunse tânărul strângând mâna notarului.

— Iar eu sunt Myrna Landers, spuse femeia strângându-i și ea mâna și zâmbind.

Cam prea zâmbăreață, își zise Armand.

La drept vorbind, era greu să nu zâmbești în fața acestui tânăr frumos. Nu că ar fi fost ridicol, dar era amabil și plin de naturalețe. Avea niște ochi pătrunzători și strălucitori.

Benedict își scoase fesul și își aranjă părul blond, tuns într-un mod cum Myrna nu mai văzuse până atunci și

[1] Scriitor american, autor al unor cărți pentru copii. (*N.r.*)

spera să nu mai vadă vreodată. Scurt în creștet, apoi lung de la urechi în jos. Foarte lung.

— Bun, zise el frecându-și mâinile în semn de nerăbdare sau poate din cauza frigului. De unde începem?

Se întoarseră cu toții spre Mercier, care rămăsese cu ochii la Benedict.

— Vă uitați la tunsoarea mea, nu? întrebă tânărul. Prietena mea m-a tuns așa. Urmează un curs de hair-styling. Pentru examenul final i-au cerut să creeze o tunsoare nouă. Cum vi se pare?

Își trecu mâinile prin păr în timp ce ceilalți rămaseră tăcuți.

— E foarte reușită, spuse Myrna întărind convingerea lui Armand că dragostea, chiar și o pasiune trecătoare, e oarbă.

— Tot ea v-a făcut și fesul? întrebă Armand arătând spre masa voluminoasă de lână udă, roșu cu alb, pusă la capătul mesei.

— Da. Pentru nota finală la cursul de design. Vă place?

Armand scoase un mormăit evaziv.

— Dumneavoastră ați trimis scrisoarea? îl întrebă Benedict pe Mercier. Vreți să-mi arătați casa mai întâi sau preferați să ne uităm pe planuri? E casa dumneavoastră? îi întrebă el pe Armand și pe Myrna. Sincer, nu cred că poate fi salvată. E într-o stare foarte proastă.

Gamache și Myrna se uitară unul la altul, înțelegând la ce se referea.

— Nu suntem împreună, spuse Myrna râzând. La fel ca dumneavoastră, am fost invitați aici de *maître* Mercier.

Myrna scoase scrisoarea și o puse pe masă. La fel și Armand.

Benedict se aplecă, apoi se îndreptă.

— Nu înțeleg. Credeam că am venit aici pentru o ofertă.

Puse și scrisoarea lui pe masă, lângă celelalte două. În afară de nume și adresă, era identică.

— Cu ce te ocupi? întrebă Myrna.

Benedict îi întinse o carte de vizită. Era în formă de diamant, roșu-sângeriu, cu un scris în relief, ilizibil.

— Tot creația prietenei dumitale? întrebă Myrna.

— Da. De la cursul de business.

— Pentru nota finală?

— *Oui*.

Myrna i-o dădu lui Gamache, care trebui să-și pună ochelarii de citit și s-o încline spre fereastră ca să descifreze micile denivelări.

— „Benedict Pouliot. Antreprenor în construcții", citi el cu voce tare, apoi o întoarse pe partea cealaltă. Nu are număr de telefon sau e-mail.

— Nu. Din cauza asta a pierdut puncte. Deci sunt aici pentru o ofertă?

— Nu, răspunse Mercier. Luați loc.

Benedict se așeză.

Mai degrabă ca un cățeluș decât ca o pisică, se gândi Gamache ocupând locul de lângă Benedict.

— Atunci de ce mă aflu aici? întrebă Benedict.

— Și noi ne punem aceeași întrebare, spuse Myrna, luându-și ochii de la Benedict și îndreptându-i spre notar.